

по-добро, по-рѣшително, но не врѣди, прибавяше да каже, той е пакъ нашъ и една отъ нашитѣ сили и въ всѣки случай той не може да бѣде защитникъ на турската тирания. Добрѣ сте сторили, че сте дошли въ Англия прѣзъ това врѣме, ни каза най-послѣ; идете да видите и г. Форстера; той е инакъ уменъ човѣкъ“. Казахме му, че сме ходили веднажъ и се канимъ пакъ да му идемъ.

Отъ тамъ ние ходихме да посѣтимъ г. Давидова, първия секретаръ въ руското посолство въ Лондонъ. Той ни сърадва за приема и за тържествата, на които сме били прѣдметъ въ вчерашния день, както и за успѣхитѣ, които сме имали въ обществото. Той съ голѣмъ интересъ челъ за всичко това въ вѣстниците; въ сжщо врѣме, обаче, прибави да каже, че въпрѣки всички движения въ Англия противъ Турция сегашното правителство не било измѣнило мнѣние, та да не се лъжемъ, а да гледаме да спечелимъ, до колкото е възможно, и неговото, ако не друго, а то поне съчувствие къмъ страданията на народа ни, че, каквото и да се казва, властта е за сега въ неговитѣ рѣцѣ. Съ удоволствие, обаче, ни съобщи и това, че министрътъ на външнитѣ дѣла лордъ Дерби, при когото бѣхме се вече прѣдставили, билъ въ разногласие съ шефа на кабинета по отношение къмъ сегашнитѣ източни работи, по-частно къмъ турско-българскитѣ, билъ особено противенъ на една война съ Русия за спасяване отново Турция. Тази новина излѣзе сетнѣ повече отъ основателна, защото, както е извѣстно, лордъ Дерби се оттегли подиръ малко отъ Биконсфилдовото министерство по разногласие въ политиката. Г. Давидовъ, като стана дума за многошумната вече рѣчь на Форстера, ни каза, че той не съзира въ нея нѣщо опасно за България, намира я само твърдѣ умѣрена. Такава я намѣрихме и ние по-послѣ, когато я прочетохме, но все